

תת"ע 5308/04/19 - עישה יונס נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5308-04-19 מדינת ישראל נ' עישה יונס

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקשת	עישה יונס
	ע"י ב"כ עו"ד יחיא מאמון
נגד	מדינת ישראל
משיבה	שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 22.5.19.

כנגד המבקשת הוגש ביום 12.4.19 כתב אישום המייחס לה עבירה של נהג חדש צעיר שטרם מלאו לו 21 שנים המסיע ברכב 3 נוסעים מבלי מלווה, בניגוד לסעיף 12א2 לפקודת התעבורה, עבירה מיום 16.3.19.

הזמנה לדין נמסרה לה עם מסירת הדו"ח, ושיבת הקראה נקבעה ליום 22.5.19, אך המבקשת לא התייצבה לדין, ונשפטה בהיעדרה, ונדונה לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילת מינימום בפועל לתקופה של 3 חודשים.

בבקשה מיום 20.6.19 טענה המבקשת, באמצעות ב"כ, כי נבצר ממנה מלהתייצב לדין מסיבות אישיות, בין היתר רפואיות; כי לא ידעה שעליה להודיע על אי יכולתה להתייצב לדין מבעוד מועד וסברה בתמימות כי תקבל הזמנה חדשה לדין הנדחה; וכי היא כופרת באישומים, ולמיטב זכרונה ועל פי הבנתה ברכב היתה נהגת כשרה לשמש כנהג מלווה. לבקשה צורף תצהיר המבקשת.

המשיבה לא הגישה תגובה מטעמה, על אף החלטתי מיום 20.6.19.

לאחר שבחנתי את טענות המבקשת ושקלתי את מכלול הנסיבות, ועל אף היעדר תגובת המשיבה, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

המבקשת לא הוכיחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה לדיון.

"הפסיקה הנוהגת מלמדת כי על מנת לקבל בקשה לביטול פסק דין משום "סיבה מוצדקת" על המבקש לעבור משוכה גבוהה מאוד. כך, למשל, טענות כגון: אי התייצבות לדיון משום שכחה של מועד הדיון; אי קבלת הזימון לדיון עקב שיבושים בחלוקת הדואר או קיומן של תיבות דואר פרוצות; ונוכח מצבו הרפואי של ב"כ המבקש, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון מראש - לא נמצאו כסיבות מוצדקות לביטול." רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.05.2018).

בענייננו, אין מחלוקת כי המבקשת ידעה אודות מועד הדיון, כפי שגם עולה מהבקשה עצמה. משנמסר מועד הדיון למבקשת היה עליה להתייצב לדיון או לחילופין להגיש בקשה מתאימה מבעוד מועד לדחיית מועד הדיון. היעדרותה של המבקשת מהדיון, בשל סיבות אישיות ובריאותיות, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון, אינן מהוות סיבה מוצדקת לאי התייצבות.

יתרה מכך, המבקשת אף לא צירפה לבקשה אסמכתא או מסמך כלשהו היכולים להעיד על נסיבות אשר מנעו ממנה התייצבותה לדיון במועד, ואין לקבל טענה מעין זו בעלמא וללא כל תימוכין.

וראו ע"פ (מחוזי ירושלים) 9073/05 **אבו סנינה נאסר אלד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.04.2005):

"במקרה דנן, המערער חלה כיומיים לפני מועד הדיון, שהיא לכאורה סיבה מוצדקת, אך מצד שני, היתה לו אפשרות ושהות לפנות לבית המשפט בבקשה לדחות את הדיון. משלא עשה זאת, כאמור, אין לו אלא להלין על עצמו. יתרה מכך, אין בעובדה שלא היה מיוצג באותו הזמן כדי להשפיע על קביעה זו, שהרי כל אדם מן היישוב, הגם שאינו עורך דין, יודע שאי הופעתו בבית המשפט תגרור אחריה תוצאות."

בנסיבות אלה המבקשת לא הוכיחה עילה טובה לאי-התייצבותה לדיון, וודאי לא בסיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק הדין.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל**

(פורסם בנבו, 16.12.2015).

בענייננו, לבד מהכחשה כללית של המיוחס וטענה כי "למיטב זכרוני ועל פי הבנתי, ברכב היתה נהגת כשרה לשמש כנהג מלווה" (סעיף 6 לתצהיר המבקשת), לא נטענה טענה ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתה של המבקשת, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, ולהביא לזיכוייה. אין גם די בטענת ב"כ המבקשת, כי "העניין מחייב בחינה ע"י הח"מ לאחר עיון ו/או צילום חומר הראיות", כדי לבסס את כפירת המבקשת במיוחס לה; ואין להסתפק בטענה סתמית ולקונית כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין, ולהצדיק קבלת הבקשה לביטול פסק דין בעילה של עיוות דין.

אין גם לקבל טענה לקיומו של עיוות דין ביחס לעונש שנגזר על המבקשת. משהוטל על המבקשת עונש הפסילה המינימאלי הקבוע לעבירה בה הורשעה, ממילא אין מדובר בסטייה מרמת הענישה המקובלת, ואין לקבל טענה לקיומו של עיוות דין מבחינה זו (ראו רע"פ 222/13 **עודה מחמוד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.01.2013)). אין על כן לומר, כי בנסיבות העניין, העונש שהושת על המבקשת חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת.

מדובר בעבירה חמורה, אשר לא בכדי המחוקק קבע בצידה עונש פסילת מינימום של 3 חודשים; והעונש שהושת על המבקשת סביר, ואינו חורג ממתחם העונש ההולם, ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

בנסיבות המתוארות לעיל, דין הבקשה להידחות אף ללא קבלת עמדת המדינה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ט, 30 יולי 2019, בהעדר הצדדים.